

БЛАГОВІСТЬ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 4-5 (40-41) Рік IV

Христос Воскрес!

З нагоди величного свята
Христового Воскресіння
на руки всіх вірних Читачів,

Кореспондентів

та Жертоводавців іменем наші
найкращі побажання всього,

що найкраще в житті,

сповнення усіх мрій

та обільного

Божого благословення.

Редакція «Благовіста»

Воїтину Воскрес!

Великдень у пам'яті

булися пташки в недалекому лісі – одна, друга, третя, розсипалаась вся крила армія, один чудовим, прекрасним гімном, дякуючи Створителю за радість, за щастя, за життя, за все красу природи, серед якої живе. Трав'ян – найкращий місяць у році. Кругом молодів білі велетні, маленькі купини терни і собі якже білють – запах перекопленої землі, від паколів п'яністи. Бузок і черемха ось-ось обсипляться пахучим п'ятлом.

(закінчення на 2 сторінці)

ХОЧА І В ГРІБ ЗЙШОВ ТИ,

БЕЗСМЕРТНИЙ, ТО АДОВУ ЗНИЩИВ
СИЛУ, І ВОСКРЕС,

ЯК ПЕРЕМОЖЕЦЬ, ХРИСТЕ БОЖЕ,
ЖІНКАМ МИРОНОСНИЦІЯМ

ЗВІСТИВШИ: «РАДУЙТЕСЯ!»
“ТВОЇМ АПОСТОЛАМ ДАРУВАВ

ТИ МИР, УПАЛИМ ЖЕ ПОДАВ
ВОСКРЕСІННЯ

* * *

Воскресіння день прославяє нас, вірних ділеш
Твоїх, Христе Спасителю! Це день Пасхи, Твоїй Пас-
хи, Ісуса Ік У старому Завті паста була переходом

з єгипетської інваліді до Обіцянкої землі, так Твоя

Пасха, Христе Спасителю, перевораджує нас від

смерті до життя, із землі в небеса. Бу смерто для

чоловіка є гріх і пристрасті життя поза Божим

законом. Та Ти з цього життя, а радище з цієї смерті

випровадив нас Свою благодаттю, наїжко, життю

смерто та Своїм Воскресінням. Тому в пасхальному

часі співаємо побіду пісно, пісно перемоги – «Хри-
сто Воскресе із мертвих, і це побідою перемоги»,

Онищеш почутання, даш вірою бачити Тебе, осия-
ного непріступним світлом воскресіння. З Твоєго

воскресіння небеса веселяться і землі радіє і пра-
зує весь світ видимий і невидимий, бо «Христос
Воскрес – веселість вічна. Нині все наповнилося

світлом, небо й земля, і ді, і святіє всяке сотворення. Вчора ми з Тобою зішли в гріб, сьогодні встали з Тобою воскресими. Вчора ми були при-
биті до хреста покарання, Ти, Сам, Христе Спасителю,

простивши нас у Своюму Царстві. Аминь.

Жити – це йти веселими ногами

Своїм Воскресінням Христос покликав нас до

нового життя, до перебування у любові, що ми

можемо верстати свій життєвий шлях «веселими нога-
ми», сповнені радості життя, надію на те, що тільки

Він є нашим Світлом – нашою життєвою мудростю.
Пасхою вічного життя. Благодатью св. Хрещення Він

перевів нас від смrti до ріка до нового життя
у Мирі та Радості. Народжуючись, людина відкриває
двері життя, входить у пустелю, в якій єдиними

проводником, водою і кором від Воскресії Христос.

(Закінчення на 5 сторінці)

Рік української Родини
квітень-травень 1994 р.

Рік української Родини

Міжнародним роком Родини. Це рішення підтримав
Світовий Конгрес Українців і проголосив його Роком

української Вчительської товариства в Польщі, ро-
зуміючи вагомість цього рішення, закликає всю напу-
сушильних діячів – усіх, кому дорога справа нашої

національності, підтримати ці заклики.

(Закінчення на 5 сторінці)

Твій вихід, Олімпійська Україно!

Зимова олімпіада в Ліхтенштейні для українського
народу має історичне значення: вперше на цих змаган-
нях спортсмени нашої країни виступали самостійною
командою. І, певно, мало хто, дивлячись репортері
з Норвегії, задумувався – чого коликувало замушені
спортсмені та криками молодій лерхаві відрядження
участь, а не здобути нагороди є головним досягненням

(Закінчення на 4 сторінці)

* * *

«... Великдень! Боже мій великий!

Ще як світ світом, не було

Для нас Великодні такого!

Від досвіта шум, гамір, крики,

Мое мурованисько все село

Любоми кипить. Всі до одного

До церкви пруть. Як перший раз

“Христос воскресе!” заспівали,

То єси мов біти зарідали,

Аж плач той церково потряс...

Так бачилось, що вік ми ходили,

Аж дотерпілись, доспраждали,

Що він воскрес – посеред нас.

І якось так зробилося нам

У душах легко, ясно, тихо.

Що бачилось, готове було всякий

Цілій землі і небесам

Кричати, співати: минуло лихо.

Наїшли вороги прошапись,

Всі обніматись, ципувались...

А дзвони дзвонять, не стаютъ!

Іван Франко

НА НАШ ПОГЛЯД

Отець Миростав Ріпецький
(1889 – 1974)

До двадцятої від дня річниці смерті

Цього року, 29 квітня, виповниться 20 років від дня, коли відішов у вічність о. Миростав Ріпецький. І саме з цієї нагоди хочеться наблизити читачам «Благовіст» постать цього великого душпастиря, прекрасного організатора, талановитого публіциста, ідейного священика, який широко та віддано любив свою Церкву і народ. Отець Миростав серед інших визначив священиків, таких як: В. Гриник, М. Денько, Б. Балік, ЧСВВ і С. Дзюбіна, був відмінним борцем за права була людина, яка все життя служила своєму народові.

(Закінчення на 3 сторінці)

Великдень у пам'яті

(Закінчення з 1 сторінки)

Город обвідений грабовим, рівненько стриженим живописом, його жовто-зелені листочки стають все більш темними. Посередині живопису від південної сторони стоять стара височна смерека. Ті гілки порушує легкий вітрець, і вони наче своїм ніжним шумом виспівують якусь сумну гаскону мелодію. До смереки, мов маленький карлик до величя, притулилася висока, а тоненька Марна берізка. Її довгі віхи витягаються з тіні до сонця, бо без нього не буде берізі жити.

По обох боках смерек, в куточках живописно ростуть американські сосни. Вони горді своєю красою лісовим м'яким чечинням і зеленою корою. Недалеко від соснового купка кипини і собі вже зелені, як її судка ліпши.

З боку хати від сколу – сад, яблуні, вишні, груши та інші деревини.

З різних сторін несеється по році голос дзвонів і вистрілів мортарів. Воскресіння! Смішник одягнений у світлі ризи, відремає хрестом у двері церкви, відиняє їх, вводить, кладе на величному престолі Плащаницю і артос. Голосне, могутче, радісне, торжественне, а так міле, рідне «Христос Воскрес» звішає світові, що після страждань і смерті повстали з гробу наш Спаситель! Сонце піднялося вже високо, ясніє повним світлом, радіє і воно. Спаситель повстав із гробу, воскреславно, смертью смерть пололав! Вороти пармо старалися, поб' його знішити, завдаючи смерть Ісусові та його науці. Христос Воскрес! Він і його слова вічні, безсмертні! «Я з вами до кінця вікі...»

Урочиста Служба Божа. Торжественний обхід, дзвони і вистріли з мортарів звільняють сьогодні празник Воскресіння. Ціла церква прибрана, всі присто-

вже і ви. Перел хатою цвітник. Сини висадували обрамовані широким листям шавлії, до наче плямки брудно-блідої вати стелиться на землі. Нарциси білі, жовті, та толькани з марник ще вечери бутонів вихили.

коїв свої, і пари Салак і Оливка. Золото-жовті марунки
окружає сині братки. Левкіні, гвоздики, маки, рута,
хоч не мають ще своїх квітів, додають краси фіалкам,
що віночками оточують їх. Високі кущі букилану
стягують збоку панчохи панночку. Голову
закриває каштанова кіпка.

Сюль зоопарк, який до поселя відкрів. Вареник заспівав темними листочками. Густо запишил ховті одуванчики. Високі граніди ледве починають випускати молоденькі гілочки.

молодих високих смереків, які скоро покрояться червоними пінками. Смереки вілмекують город від поля, яке тягнеться ще далеко вгору, а там вже на рівнині починається грубий великий ліс.

На захід від хати, за господарськими будинками – сад, який замикає ряд смерек. Під ними вулики – їх багато, більше ніж тридцять. Невелика прогалина, а далі сосновий і бересковий лісок. За ліском

роздмінилаш ще частина села - всього сім хат оточених зі всіх сторін лсом. Нижче города дорога а по її боках старі високі черепні та кілька грубих з обрубаними стовбурами верб, що вирости, мов оленьки, з одного

корсак, бід дороги, олія верб, велике стекко уніз, а там, серед поги, криниця. В долині луга, невеличка річка з берегами зарослими лозою і кущами терни - це пасту́шко солов'їв, що далеко чути їх спів так вночі як і денні.

За річкою – стрімкий зруб, а збоку від його, від західної сторони – грубий ліс. На сколі хмари все більше яснюють, аж остаточно стають, мов розшите яснє золото. Половенськи-Половенськи вимильється сонце.

з цього ясного моря. Кажуть: тут лежить вони на Великдень! У променях сонця, що заломлюється в кожній країнині роси, все бліщить різними барвами, мов розслипанана дуга. Все кругом стає одним зеленим килимом, покриваним

На краю лсу за ріжкою показалася гарна голівка сарни, хвильо вона стояла велорушно, може в неї було бажання зайти на поле, щоб поснідати молоденського

відомого копотиного, але й, мають, щось напікане, бо нагло повернула і пропала у зеленому царстві.

Комиш на річці західячись, заплестіш, з них виїгла чорна дика куріпка, пробила по воді і скрилася в кущах на другому березі річки. У траві на пухні

Маленьке зайченято напала ворона; заклоє його, коли на поритунок не поспішила лодиба!

Високо лесь в хмарі скрився жайворонок. Не видно його, лише чути чудовий спів. Кажуть, що коли Ісус Христос конав на хресті, одна терпнина з його вінка глибоко вбилася в голову Спасителя і спричинила великий біль, а жайворонок, бажаючи зменшити цей біль, своїм маленьким дзьобиком витянув й Ісуса поблагословив маленьке пташатко, а в нагороду дав ніжний голос, яким жайворонок звеселє працючого кліборба, полетівочу йому мозольну працю. Високо над травою червонють ноги і дзьоб лелеки. Він ходить поволі на свої довгих ногах, літаючись та шукаючи у траві своїм зором поживи, а знайшовши її, підносить високо вгору дзьоб і ковтає здобич.

Diction

Великдень! – оце велике слово,
Воно завжди нагадує мені,
Як колись «Христос Воскрес» ми спвали
На нашій рілій – Переяславський землі.

А спів, злучений з голосом дзвонів
Понар Сяном лунав ген до Карпі
Коли Святу Воскресну Утреню
Розпочинав владика Йосафат.

I Бог молитву ширу вислухав.
Хоч ще багато жертв Народ понise,
Щоб нині вільний голосно співає:
«Великін' той то пень чупець»

Христос Воскрес, Христос Воскрес!»

Літак ХХІ-го століття зроблено в Україні

Київський авіаційний науково-технічний комплекс

Антонов передав на випробування свою нову розробку

- середній транспортний літак АН-70. Машину облад-

нано унікальним гвинто-вентиляторним двигуном, ко-

трим сконструювало запорізьке КБ ПРОГРЕС і виготов-

ив запорізький завод МОТОР СіЧ. Двигун на 50

% економічніший за енергоспоживанням порівняно із

закордонними аналогами. Та й взагалі АН-70 не має

аналогів - сьогодні це найкращий у світі транспортний

літак свого класу. Зарубіжні спеціалісти одностайно

назвали АН-70 літаком ХХІ-го століття. Розпочина-

ються переговори стосовно придбання цієї машини

різними організаціями Німеччини, Франції, США.

А на недавній презентації індії комплекст АН-

ТОНОВ показав ще одну свою розробку - новий

багатоцільовий літак АН-38 для перевезення 26 паса-

жирів та вантажів. Презентація була надусливою. Вже

зарах на певні літак є багато замовників з Росії, країн

Середньої Азії, Індії та інших держав, розташованих

в регіоні Індійського океану. Тому, беручи до уваги

великий попит уже заплановане його серійне виробниц-

тво.

АНТК АНТОНОВ виставила свої розробки і на

аерокосмічний виставці в Сингапурі. Ця виставка

є найбільшого а Азіатсько-Тихоокеанському регіоні.

Так, у 1992 р. її відвідало 19500 торговців з 79 країн

світу.

Україна представила найбільший у світі вантажний

літак АН-225 «Мрія» та патрульний літак АН-72П.

(Закінчення з 1 сторінки)

Сараєво... Без повідомлень про розви-

ток подій у столиці Боснії та Герцеговини

не обходиться жодна інформація про-

грама...

«Сараєво», - чумо ми повсякчас і перш

за все згадуємо, що на тій багатостраж-

дальній землі несуть нележку службу наші

земляки - офіцери та солдати окремого

спеціального батальйону миротворчих сил

ООН.

- Український батальйон - один з кра-

їв'язі з місцевим населенням. Особливо

це має значення і корисно при виконанні

задань у районі Жепи, де блоковане му-

сульманське населення. Там стоїть ук-

раїнська рота. І те, що в цьому місці панує

мир і спокій, значного мірою заслуга ук-

раїнців - говорить командуючий миротво-

рчими військами ООН скектора Сараєва Фрашчуцький

генерал Андре Субіру.

- Стреманість і лаконічність у словах бойового

генерала. Але й цього більш ніж досить, щоб поба-

гувати про наші клопоти на місці.

На основі 1 газ. «Голос України», № 33, 19.02.1994.

Сараєво... Без повідомлень про розви-

tok подій у столиці Боснії та Герцеговини

не обходиться жодна інформація про-

грама...

«Сараєво», - чумо ми повсякчас і перш

за все згадуємо, що на тій багатостраж-

дальній землі несуть нележку службу наші

земляки - офіцери та солдати окремого

спеціального батальйону миротворчих сил

ООН.

- Український батальйон - один з кра-

їв'язі з місцевим населенням. Особливо

це має значення і корисно при виконанні

задань у районі Жепи, де блоковане му-

сульманське населення. Там стоїть ук-

раїнська рота. І те, що в цьому місці панує

мир і спокій, значного мірою заслуга ук-

раїнців - говорить командуючий миротво-

рчими військами ООН скектора Сараєва Фрашчуцький

генерал Андре Субіру.

- Стреманість і лаконічність у словах бойового

генерала. Але й цього більш ніж досить, щоб поба-

гувати про наші клопоти на місці.

На основі 1 газ. «Голос України», № 33, 19.02.1994.

Сараєво... Без повідомлень про розви-

tok подій у столиці Боснії та Герцеговини

не обходиться жодна інформація про-

грама...

«Сараєво», - чумо ми повсякчас і перш

за все згадуємо, що на тій багатостраж-

дальній землі несуть нележку службу наші

земляки - офіцери та солдати окремого

спеціального батальйону миротворчих сил

ООН.

- Український батальйон - один з кра-

їв'язі з місцевим населенням. Особливо

це має значення і корисно при виконанні

задань у районі Жепи, де блоковане му-

сульманське населення. Там стоїть ук-

раїнська рота. І те, що в цьому місці панує

мир і спокій, значного мірою заслуга ук-

раїнців - говорить командуючий миротво-

рчими військами ООН скектора Сараєва Фрашчуцький

генерал Андре Субіру.

- Стреманість і лаконічність у словах бойового

генерала.

Жити - це йти веселими ногами

(Закінчення з 1 сторінки)

Саме Він веде нас через життя - пустелью, мудростю Великого поста, своєю спасительною любов'ю. Слівами чловіків

Христос Воскрес, вимінено свою радість, що тільки Бог

може передніти нашу життєву пустелью в рай.

Бог, який покинув нас до життя, ніколи не скаже:

Друже, досі ти жив погано! Він закликє жити по-іншому,

хоче, щоб ми йшли через життя веселими ногами, щоб ми

були щастливі, сповнені життя. Були щастливими - це знайти

свій кressелтій хід, творити історії діл, згадувати з Божою

поганкою поділскою природою, це злагодити відносини

що найбільш потрібне, а занадто все, що припинило наш

життя не є звичайного релігійного костюмом.

Жити не є покликання боротися із злом, яке притягло до нас.

Жити не є звичайним, але глибинним одно-

здовінням, щоб бути щастливим, але глибинним одно-

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

ДІТЯМ

Христос жив!

Мала Гали дуже радо забавлялася в містечку. Город був великий, а вона знала його країце, як хто-небудь. Проводила там багато часу і вміла показати кожен кутючок. До містечку заходили часто і дорослі люди та вони слабо знали пе місце.

«Гляньте, як гарні їх дереви!» — говорили вони, а відтак казали: «однак дають вони забагато тіні. Треба взяти сокирку і притисти їм глиня».

Такі висловлювання гнівили Галю. Вона-бо знала багато більше про містечко і піснями його таїни.

Дерева, про які говорили люди, не були звичайними. Це були великі доми, в яких містилося благочестя і корінням у підвалі — муранки. Кожні житлом є величезний кущтур. А на листях гейби на балконах сидять кольорова гусиня. Їх Гали любить наильше. Вона з пікавістю пригинається, як вони ходять, скручуєчи, то знову розтягаючи свій хребет.

Наш малій садівник вже навіть знає, яке листя смакує їм найкраще. Хотіла б, щоб її улюбленним було добре, тому теж кладе смачні шматочки на їхній дорозі. Гали дуже хотіла б, щоб гусени залиплились назавжди в містечку і николи звідтам не відішли.

Одного дня сталося однак щось дуже дивне. Коли Гали прибігла ранком до містечку, побачила малі соцівники, що наче мертві висіли на галузях. Тіло гусині до половини покривала оболонка. «Це виглядає як полотно, яким накривають померлих», — подумала Гали.

Другого дня Гали знову побігла до містечку, але по її улюбленцях не залишилось ні сліду. На їхніх місцях запишилися засохлі оболонки подібні до зів ялого лістя. «Кілаловище гусени» — подумала Гали. Запишила сумні місця і пішла пікавати інших звірят, по жилих в містечку. Приглядалася, як пташки в ють гнізда, як мурашки шукають підильок з ялицями, щоб будувати собі житло. Накінець дівчинка знову прийшла до дерева, на якому пе лекілька днів тому жила гусиня. Було там тихо і порожньо, лібо все завмерло. На гілках дальше висіли високі оболонки. Одного дня сталося щось неймовірне! Гали не вміє сказати, скільки минулоднів, чи може наявіть тижнів відколи бачила кладовище гусениць. Тепер побачила, що щось там рухається. Дійсно у зів яліх оболонках можна було зауважити тасміні рухи. «Що пе є? Що там діється?» запитувала себе в думках дівчинка. В оболонці показалася дірка, а з неї почало виходити якесь гарне звірятко. Це «щось» розпрострувало кольорові крила, на кінцівках яких метелик полетів втору щораз присідаючи на квітках, що росли в містечку.

Така пригода трапилася Галі. Подібну історію чинило у Святому Письмі. Ісус Христос помер, був похоронений. Небесний Отець перемінив Його смерть у нове життя. Так само, як гусиниша перемінилась в пішого метелика. Подібно є з зернятком шпеници, яке немов би померло, а відтак почало кіпчати і рости. Ісус жив! Так само як весною розбуджується все до життя, як високша галузка покривається зеленим листям. Правду цю можна порівняти з осопою, яке ходить по небі поконуючи ніч. Завдяки тому щодня приносить воно раннє світло.

Й. Остевальдер

Весна

*Прилетіли журавлі
Із віри до нас.
Зашебетав у гаю
Соловей в цей час.*

*Жайворонок у полі
Заспівав в горі,
Зацвірінка горобчик —
«Вже весна! цвір-цвір».*

*У траві шовковій
На луках рясних,
Вже гуде бджілок рій
На цвітах барвних.*

*Любо сонце смеється
До весни щодня
Струмок лентою в'ється
І шумить вода.*

*Щоб в щастю ми жили
І чесно вік весь,
Цілющої співи
Нам весно дай днесь.*

березень 1944

«БЛАГОВІСТЬ» СТОР. 8

Діти — Шевченкові

Традиція, що взяла свій початок в минулому столітті, продовжується. Шевченківські вечорини, концерти, наукові сесії, зокрема велике значення мають для української діаспори. Відповідою іх, єднані з українським народом, що на Матеріку, як невід'ємна його клітіна.

Чергові покоління українських дітей та молоді вивчають напам'ять Шевченкову поезію і виступають з нею перед глядачами, поміж якими знаходиться їхні батьки та родичі.

Це величезний зворушилий момент, який неоднократно стає збудником для глибшого зрозуміння молодію заповітів Кобзаря. В пейзажах та молоді вивчають напам'ять способ, немов ненашроком, попириються та поглиблюються світогляд молодої людини, яка не добре, тому теж кідеє смачні шматочки на їхній дорозі.

Гали дуже хотіла б, щоб гусени залиплились назавжди в містечку і николи звідтам не відішли.

Одного дня сталося однак щось дуже дивне. Коли

Гали прибігла ранком до містечку, побачила малі соцівники, що наче мертві висіли на галузях. Тіло гусині до половини покривала оболонка. «Це виглядає як полотно, яким накривають померлих», — подумала Гали.

Другого дня Гали знову побігла до містечку, але по її улюбленцях не залишилось ні сліду. На їхніх місцях запишилися засохлі оболонки подібні до зів ялого лістя. «Кілаловище гусени» — подумала Гали. Запишила сумні місця і пішла пікавати інших звірят, по жилих в містечку. Приглядалася, як пташки в ють гнізда, як мурашки шукають підильок з ялицями, щоб будувати собі житло. Накінець дівчинка знову прийшла до дерева, на якому пе лекілька днів тому жила гусиня. Було там тихо і порожньо, лібо все завмерло. На гілках дальше висіли високі оболонки. Одного дня сталося щось неймовірне! Гали не вміє сказати, скільки минулоднів, чи може наявіть тижнів відколи бачила кладовище гусениць. Тепер побачила, що щось там рухається. Дійсно у зів яліх оболонках можна було зауважити тасміні рухи. «Що пе є? Що там діється?» запитувала себе в думках дівчинка. В оболонці показалася дірка, а з неї почало виходити якесь гарне звірятко. Це «щось» розпрострувало кольорові крила, на кінцівках яких метелик полетів втору щораз присідаючи на квітках, що росли в містечку.

Шевченківського концерту в Гуртові-Ілавецькому, 10.04.1994 р.

Кобзареві

Поклоні тобі Тарасе,
Наш батьку дорогий.
Ціль все є поміж нами,
Для нас ти все живий.

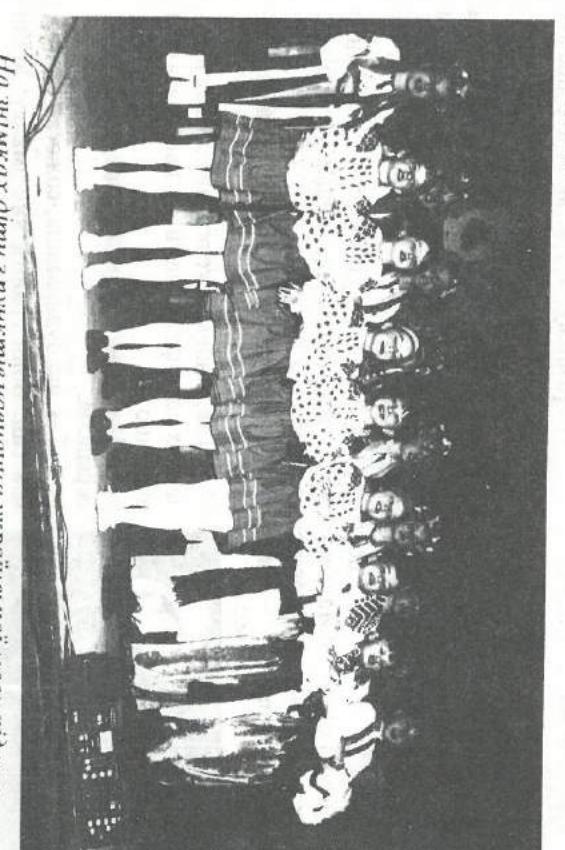
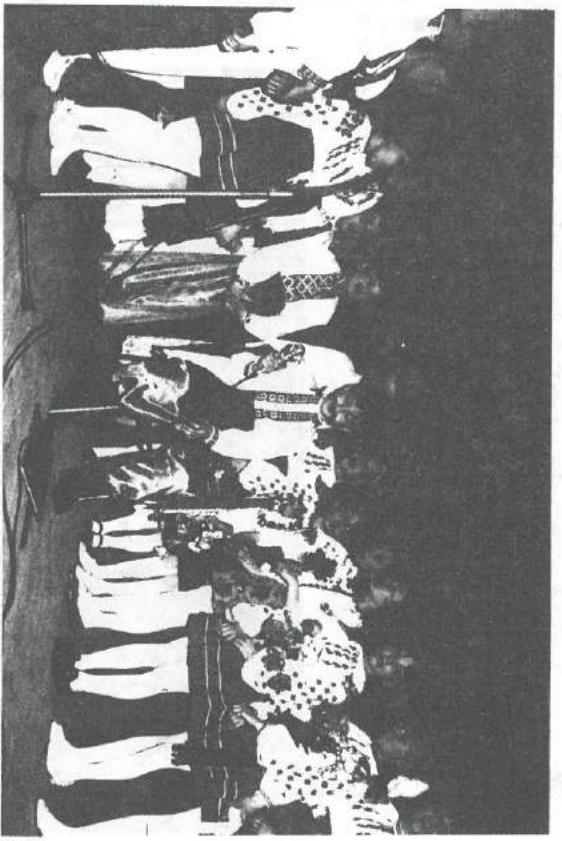
Сказав ти нам: «кулгась»,
Щоб розум просвіщати
Навчив ти нас герліти
І душа гартувати.

За долю України
Ти Господа благав,
Щоб зняв з неї кайдани
І славу, волю дав.

За це пакучі кати
Із братнього любов'ю,
Ми українські діти
Кладем перед тобою.

Ми пильно чутись зможем,
Та свій народ любити.
Всевишній нам поможет
І нас благословити.

Остап Лавецький

Мамин проклін

При кінці IV ст. в місті Кесарії Кападокійській жила одна багата відова, що визначалася дуже великими чеснотами. Ті, що її добре знали, вважали її просто за святу. Вона мала десятеро дітей: сім синів і три дочки; тішилась ними всіма й любила їх невимовно.

Та, раз якось її найстарший син забувся аж так сильно, що в присутності всіх братів і сестер зневажив тяжко свою матір і то не тільки грубими, образливими словами, але ще й чинно, влаштувавши її рукою в обличчя. Одначе найсумніше було те, що ніхто з них не спромігся на більшою мамою та що ніхто з них не спромігся на найстаршого брата.

Від такої огінної несподіванки та нещасна матір мало з розуму тоді не зійшла. Під враженням невимовного болю вона стала кликати до Господа Бога й благала Його, щоб сам за неї заступився і синові виразно показав, що не дозволить своєї четвертої заповіді безкарно братів ноги.

Молитва матері була аж надто явно вислухана, бо в ту саму хвилю напала на всіх її дітей така страшна трагедія, що вони стали всім тілом дригати й тримати, мов ті осикові листки на сильному вітрі. Зі страху перед своїми земляками вони вибралися із рідного міста і, пішовши в світ за очі, тинялися, бідолапні, по різних містах розлогої Римської імперії.

Двоє з них: Павло і Палладія, прибули

на, бо в ту саму хвилю напала на землю, неначе мертвий, але за кілька хвилин піднявся вже цілковито здоровий. А з дотеперішніх його хоробливих дрижаків, ні сліду найменшого не осталось. «Той молодий чоловік» — так розказує сам св. Августин: «був потім у нас на обіді й розповів нам усю історію свого недавного життя. У величенні вівторок казав я братові й сестрі стати разом на проповідниці, щоб усі перекві могла їх добре бачити. Тоді один з дияконів голосьно прочитав історію їх життя. Під час того читання бідна Палладія тримала пе, мов у пропасниці, але заледве зійшла з проповідниці хвилину помолилася перед престолом св. Стефана, вона стала зовсім оздоровлена. Побачивши оте подивине чудо, всі присутні стали голосами окликами вивіяти свою радість і прославляли Господа Бога.

Нехай отже діти вчаться з цього прикладу, як треба шанувати і слухати своїх батьків, — промовив я; — але також і батьки нехай добре вважають, щоб на своїх дітей надто сильно не гніватись та не прокликати. Бо ж виразно стоять у Святому Письмі: «Батьківське благословення буде дітям, а материні прокліни руйнують їх дощенту». Отакими то словами закінчую св. Августин оту лінію історію, а нам тим часом аж проситься на язик стародавнє написе, чудове українське прислів'я: «Опівса й материна молитва за дна моря рятує, а проклін і в калюжі топить».

«БЛАГОВІСТЬ» СТОР. 8

Великдень у пам'яті

(Закінчення з 2 сторінки)

Згадуши колишніо берізку, простягнучу марні
квіті до світла, наші думки пробивали трубі торемні
мурі, лянули до рідних хат, до цього другого селу, де
світиль сонце волі Страшне терпння ставало ще більш
важким, але однак не безнадійним. Серед неволі, тем-
риви, все більше ясніла зірка, яка сповіщала ясний
ранок — сход сонця волі. Цієї стопіття різні люди
віщували ще страшні довгі переслідування та і це, що
безвірство впаде ненадійно саме у квіті, коли буде
думати, що осягнуло вже все бажане.

переможе! Присуній на церемонії відкриття Святого Року один наш перковий достойник сказав: «Беручи участь у цьому торжестві, я бачив, як Пана, зберігши молоток у двері, відчиняв їх. Вони були замкнені довгими роками. У моїй усвіті я бачив множество замкнених дверей церков у нашій Балкійщині. Я втешений, що приде час, у якому всі ці двері відчиняться. Господь Бог наш нараді нагородить за його великих творіння. Каскунь, що св. Апостол Андрій предсказав, що настане час, у якому Христос віра запримічує у ній і стає най-кращою у світі».

гаються знайти відповіль на це одне-одиноке питання:
Ти моя замужня Батьківщина, коли воспішеш?

Готуючись до ювілею 400-ліття
Берестейського Земства Церков

Католицька Церква візантійськоукраїнського обряду, прямий спадкоємець Берестя почала того ж року заходи з метою відзначення Ювілею 400-ліття Берестейського Церковного З'єднання, яке відбулося 1596 р. в Бересті, що на Білорусі.

дика Іван Мартиняк покликав 22 січня цього року спеціальний Комітет. Неподалік, 5 березня у васильському монастирі у Варшаві відбулося чергове засідання Комітету в справах відзначення Берестейського З'єднання. Владика привігав учасників зустрічі і познайомив їх з постановами Синоду (проходив він у Львові 20-27 лютого 1994 р.), що стосуються відзначення Згаданого вище Ювілею. Кир Іван Мартиняк наголосував, щоб відзначення Берестейського З'єднання враховувало еклезіологічний та екуменічний аспект після ж полії в житті Волинської Церкви.

На черговому засіданні Комітету було прийнято декілька рішень, між іншими, щоб наукові конференції присвячені справам Юлія відбулися у таких містах як: Перемишль, Львів, Краків та Варшава. Вони мали б проходити під таким кличом: «Берестейська Унія - зумовлення, кульгурна спадщина і віднуння». Це

нічкою ці роботи варягі, які може бути у майбутньому змінений. Основним елементом святкувань буде проведення широкої душпастирської праці, з метою поглиблених релігійного життя вірних. Йдеться в основному про те, щоб належно відрізняти цю подію в усіх парафіях, щоб вірні могли храще ознайомитися з історією своєї Церкви та щоб вони могли духовно перекрити цей Ювілей і краще осмислити своє релігійно-церковне життя. В ході розмов виринула думка, щоб ковальські святкування на душпастирському рівні проходили за таким клячем: «Жива перковна спадщина Берестя». Безумовно це також робочий варіант, який може ще змінитися, тому запрошуємо всіх зацікавлених до спільної праці та призадуми з метою осмислення того, чим має на даний момент, якщо врахувати різні контролерійні думки і судження на

в якому наголошено, що Берестейська Унія була Актом, який нав'язував до сущності християнських Церков Сходу і Заходу з першого тисячоліття. Нині ця Церква розчиняється в Україні та інших країнах світу. Вона є «Живою Церквою», яка впродовж століть жертвою багатьох мучеників та історійників підтвердила свою церковну живучість.

Відзначення Ювілею 400-ліття Берестейської Унії є доброго нагодою для того, щоб видати збірник документів до історії Грекокатолицької Церкви в Польщі після 1947 р. З цієї нагоди закликаємо до людей, які зберігають які-небудь історичні матеріали відносно історії Церкви в Польщі, щоб вони в Миру можливостей знайомили організаторів з такими документами. Це можуть бути слогани про окремих священиків, листування тощо. Берестя – це нагода до спільної праці, це також момент усідомлення своєї живучості та завдань, які перед нами ставить Бог. Алже ж готовимся!

Секретар Комітету, іер. Ігор Гарасим ЧСВВ

Наша вербіцька церква

Мої дорогі односельчани, коли пінешкани Вербіць, як би хотілося розповідати про нашу першу все, що добре – вона давала нам душевну наслоду життя, вчила національної садомості та любові до рідного борду. Коли заходилося до храму, появлявся особ-

бод церкви було намальовано великого розміру хрещених Рус-України (Дніпро, а в іному лоди). По правому боці святині розмальований був Страшний Суд, дивлячись на який мимокль треба було задумуватися над своїм життям.

Хочеться написати звичай Вс-

кожній, а інші — відомі. І вони ще не всі. Важливі згадки про письменників, про писання та читання, про книжки, які вони писали, є у всіх країнах. Але в Україні це зроблено дуже мало. І це дуже жалко.

пригадувалися діяки, котрі так гарно спвали, і цей пречудовий хор, і пісня «Боже великий, єдиний». Не піти по селі на

братчики, щоб побажати людям з нагоди свят всього доброго.

нішли до чиазми, що подивились на Вергелін ви-
найдиши звідси, що підивитися на Вергелін ви-
найдиши звідси, що підивитися на Вергелін ви-
найдиши звідси, що підивитися на Вергелін ви-

При першій стоянці дзвіння з чотирьома дзвонами. Найбільший з них носив ім'я «Іван». Його голос було чуті дуже далеко – коли люди в перші клямали, то він сповідав про те і так само кликав народ по хатах. Наші дзвони дзвонили на тривогу, коли в селі горіло, сповідали про смерть, когось з поганою згодою.

ЛІПКОВИЙ ХОР з Венесуї

старий Кріль (правдиве прізвище Козак). Його руками в околиці було збудовано десь 7 церков. Вони був простими господарем, але завдяки природному чистові вмів будувати чудові храми. Колись польське телебачення подало інформацію, що першово в Вербиці спікувалися наїп пани-діди. Це неправда, бо якраз при будуванні церкви виникло непорозуміння поміж паном а громадою. Пан сказав, що допоможе збудувати муровану церкву, але щоб під головним престолом був гробівель на його з родиною поховання. Громада не могла на це погодитися. Село пам'ятало панницину, бо коли треба було йти до церкви, по правому боці був дубовий хрест, поставлений на пам'ятку знесienia панщини в 1848 році. В тому ж самому часі пан збудував поміж дзвінницею а церквою каплицю, яка створювала вузький прохід, коли бував празничний обхід.

Наші пани на загал були прихильні для села, бо коли наприклад продавали землю, то тільки своєм. Останній власник, пан Ромер, говорив, що не хоче бачити на своєму полі жодного поселення і за це у певен спосіб

народ полюбив його

Надійлов 1939 рік, а разом з ним «візвозителі». Вони питали, чи то правда, що пані нами орали. Скорі почалися арештування і виваження людей на Сибір. Арештовані николи не повернулися до своїх родин. В неділю було заплановано вивезти 80 родин, але якраз в цей день почалася війна. Появилися нові окупанти. Народ ще не знати його правдивого обличчя. Розбудовується дм «Прозсвіти», появляються дві наспіані мотилі. Після Служби Божої піде село щільним ящиком

З нових видань

З огляду на великі пізнячальні варгості пропонуємо увагу читачів три польськомовні книжки-дзерка, з якими варто ознайомитися і мати їх у своїх книго зборах.

«Ukraina wczoraj i dziś» Michał Lesiów, Lublin 1994.

Праця відомого вченого, професора Люблінського університету, може служити читачеві, як своєрідний довідник про давню та сучасну Україну. Складається з 172 розділів, в яких автор змістово, в синхронічному порядку подає поширені інформації про Україну.

Зокрема цікавий розділ про походження назви України, де професор наводить різні копії, спираючися на багатий та ймовірний історичний матеріал.

Багато інформацій поміщені в розділі про релігійну належність населення України. Автор постарається тут якнайбільше показати різновиди релігійних хітень населення протягом століть.

Про свою роботу проф. Лесь М. ін. пише: «Запрезентував я тут частину цього, що належало б знати про спреміану українців до культурної та державної незалежності. (...) Намагається я тут пояснити все, що для існування народу і держави має переважне значення, що становить етапи земель національної свідомості, що рике про окреминість цієї країни та держави, що відроджується в балзах умозах...».

Робота доповнена поширеного бібліографією та картогочкою сучасної України.

«Młodość i powołanie Romana Andrzeja Szepietowskiego zakona św. Bazylego Wielkiego» - Zofia z Fredrów SZEPETYCKA. Opracował B. Zakrzewski. Wrocław 1993.

Щоденник Софії Шепетіцької, дочки відомого драматурга, Олександра Фредри, поданий до другу проф. Вроцлавського університету, є першого цього типу публікацією у Польщі. Відкриває вона читачеві маловідомі сторинки життя Митрополита та дозволяє заглядітися і зrozуміти атмосферу, в якій виростав Роман Шепетіцький.

Публікація велима ціна, так з пізнавчих, як і естетичних отримань. Написана п'ятивіковою. Насичена картинами з родинного життя роду Шепетіцьких, які дозволяють пізнати психологічний портрет кожного члена сім'ї та їх взаємовідносин.

Праця поширила історію роду (генеалогіко) Фредри та Шепетіцьких.

Бажаючі можуть замовити цей подієнник, пішучи на адресу:

Biuro TPRW, pl. Nankiera 15, 50-140 Wrocław

«Polacy o Ukrainie, Ukrainer o Polakach», Gdańsk 1993.

Публікація з добіркою доловідей, які були прочитані під час наукової сесії у травні 1992 р. у Гданську. Доловід торкається польсько-українських відносин від найдавніших часів до сьогодні.

Поміж доловідами знайшла одно, Г. Мотики, про відомий «Гвардія Герарда» («Gwardia w Biegazcadach»). Тема останніми місяцями досить популярна і в телебаченні («Rewisja nadzwyczajna»), бо торкається і діяльності УПА, і смерті польського генерала Свєрчевського.

Матеріали сесії, опрацьовані Тадеушем Стефаном, дозволяють пізнати рівень та стан наукових досліджень на згадку в заголовку тему.

(бт)

Шановна Українська Громада!

Мирянин греко-католицької парafії з Лави розміром зі своїм лупшиастерем о. Святому Кузьмаком благально звертається до Вас, Дорогі Брати, про матеріальну допомогу на генеральний ремонт та адаптацію церковно-культурного центру в напівму регіоні.

Влада міста передала нам старий будинок, який технічний стан дуже поганий, а парafія не дуже численна, щоб сама подолала фінансові витрати. В будинку планується: невелика церква, підтримка української національної свідомості, культури та віроповідання.

Пожертви просямо висилати на банкове кonto:

Bank PKO SA Agencja Lwawa

ul. Jana III Sobieskiego

Obwarzek Bizantyjsko-Ukraiński w Lwawie

551137-2064323-2701-4

За Ваші навіть найменші пожертви - велике спасиби!

Отець парох: Голова Ремонтного комітету:

Святослав Кульмак

Andrzej Baranik

II Дитячий Фестиваль Релігійної пісні й поезії

Заходами парафії Білому Борі, при співучастиї школи ім. Т. Шевченка, напередодні празника Різдва Богородиці, у суботу, 17 вересня 1994 р. організується II Дитячий Фестиваль Релігійної Пісні й Поезії.

Задохочуємо до підготовки релігійної програми (пісня, п'еса, вірш, ігри) в межах до 20-ти хвилин. Зголошення дитячих груп шкільного діяльністю відбувається від 10:00 до 12:00 відділу підліткового віку, просимо надсилати до 31 серпня 1994 р. При зголошенні груп, просимо подати назву програми та її тематику.

Організатори забезпечують учасникам фестивалю безкоштовний щіліг. Доїзд і харчування учасників відбувається на кошт парафії, яку дана група презентує. Харчі можна привезти з собою, або скористуватись місцевого столового.

Адреса для кореспонденції:

Parafia Bizantyjsko-ukraińska

ul. Aptui Czerwonej 9 A

78-425 Białystok

Від імені організаційного комітету:

o. Йосиф Ульський

c. Надія СНДМ

(Закінчення з 10 сторінки)

А церква і довкола церкви – моя великий живий квітник. Людини прийшли посвятити паску. Свято стоїть у всій своїй одвічній красі, душевній просвітленості. Рід кого роду, як з давніх-давніх часів – усе тут, на одній місці. А серце звернуте до неба, і тиша така землі переповнена святої.

Встановлено сонце. Уроочиста процесія виходить із церкви. Рід признається до роду, хрестосується і дарує на пам'ять по душах померлих писанки і пасочки. Свячена вода скроплює паску і нашу долю. А з неба дзвінка, ніби щойно над цим окраїнем української землі переповнено свято.

Це признання до роду, хрестосується і дарує на пам'ять по душах померлих писанки і пасочки. Свячена вода скроплює паску і нашу долю. А з неба дзвінка, ніби щойно над цим окраїнем української землі переповнено свято.

– не раз так буває на Великдень – скропле теплий дощик і засвітить веселку, як Божий заповіт любові. / не перепинити цієї живої народної ріки до церкви, бо в її святості живе наш дух, бо так виростали наші традиції, єдналася нація, так благословилася на вікі вічні вільна і незалежна Україна.

Ми – християни. Один У нас Бог, і однією, нерозрізальною любов'ю славимо його, бо він благословив нас на вземну християнську любов і милосердія, одна Мати Божа, а ми її – діти, одна Україна, яка нині воскресає і ділить яко на світі живемо.

Єднаймось усім миром і родом у святому ореолі рідної Неньки України (Я. Гонч).

На пресфонд «Благовісті» пожертви склали:

1. А. Драбік (Будівшів Мали) 100 тис. зл.
2. О. В. Соколовський (Варшава) 10 ам. дол.
3. А. Шмігельський (Ельблонг) 50 тис. зл.
4. Ярослав Павлук (Миколаїк) 100 тис. зл.

Жертоводам широ дякуємо

Книжка про покоління українок, котре в обороні рідної землі присвятило свою молодість і життя. Онову книжки становивимуть біографії:
1. Жіноч-читенів і співпрацівниць УПА, ОУН, СКВ, УЧК, які загинули в 1944-47 рр.
2. Жіноч померлих і замордованих у спільних арештах і тормах внаслідок тортуру, знищань і хвороб.

3. Жіноч застуджених і ув'язнених в 1944-1956 рр. у тормах Грудзьонда, Іновроцлава, Кракова, Люблин, Перемишля, Тарнова, Фордону і в концетаборі Явожно.

Кожній книжі буде присвячене окреме місто для її біографії, проілюстрованої фотографією. Злебильного

- це фотографії виконані спільними органами після арештування, або пізніше - творчим адміністративно-біографії жіноч виключають в енциклопедичні форми основні персональні дані а також інформації про їх життя в період до і під час діяльності у підмілі, обставин арешту, хід слідства, судовий процес, час му регіону.

Влада міста передала нам старий будинок, який технічний стан дуже поганий, а парafія не дуже численна, щоб сама подолала фінансові витрати. В будинку планується: невелика церква, підтримка української національної свідомості, а саме: беззінна колекція кореспонденцій, веденої з булими політв'язніми протягом останніх п'яти років. Книжка «Українки полеглі і ув'язнені у Польщі в 1944-56 рр.» підготовляється до видання, як черговий том серії праць Українського архіву у співпраці з Союзом українок.

Це робиться з великим прорахунком до всіх читачів – допоможіть нам в справі збереження пам'яті про українок полеглих і ув'язнених у тормах і концтаборах Польщі в 1944-56 рр. Пишіть до нас, надсилайте спогади, фотографії, документи і інші пам'ятки, які свідчили б про їх ув'язнення. Якщо Вам відомі їх адреси, а у випадку смерті – місце проживання членів найближчої родини, або подруг – допоможіть нам встановити контакт з ними.

Кореспонденцію просимо надсилати на адресу:

Maria Raków,
Archiwum Ukrainskie ul. Kościeliska 7
03-614 Warszawa

(Закінчення з 10 сторінки)

А церква і довкола церкви – моя великий живий квітник. Людини прийшли посвятити паску. Свято стоїть

у всій своїй одвічній красі, душевній просвітленості. Рід кого роду, як з давніх-давніх часів – усе тут, на одній місці. А серце звернуте до неба, і тиша така землі переповнена святої.

Бсттало сонце. Уроочиста процесія виходить із церкви. Рід признається до роду, хрестосується і дарує на пам'ять по душах померлих писанки і пасочки.

Свячена вода скроплює паску і нашу долю. А з неба дзвінка, ніби щойно над цим окраїнем української землі переповнено свято.

– не раз так буває на Великдень – скропле теплий дощик і засвітить веселку, як Божий заповіт любові. / не перепинити цієї живої народної ріки до церкви, бо в її святості живе наш дух, бо так виростали наші традиції, єдналася нація, так благословилася на вікі вічні вільна і незалежна Україна.

Ми – християни. Один У нас Бог, і однією, нерозрізальною любов'ю славимо його, бо він благословив нас на вземну християнську любов і милосердія, одна Мати Божа, а ми її – діти, одна Україна, яка нині воскресає і ділить яко на світі живемо.

Єднаймось усім миром і родом у святому ореолі рідної Неньки України (Я. Гонч).

На пресфонд «Благовісті» пожертви склали:

1. А. Драбік (Будівшів Мали) 100 тис. зл.
2. О. В. Соколовський (Варшава) 10 ам. дол.
3. А. Шмігельський (Ельблонг) 50 тис. зл.
4. Ярослав Павлук (Миколаїк) 100 тис. зл.

Жертоводам широ дякуємо

Адреса редакції: «ВІЛАНOWIST»
ul. Chopina 17,
11-220 Górowo Iławskie.

Передплату можна оформити безпосередньо в редакції.
Друк: **EDUK** Sp. z o.o.

БЛАГОВІСТ - сучасно-релігійний місіонер. Вдає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактор колегія: о. Юліан Гарнієр - технічна редакція. Редакція молодіжної сторінки - Дорота Шулер, Петро Шостак.
Погляди авторів публікацій не завжди спідігаються з точкою зору редакції.
Матеріалів не замовленіх не відсилаємо. В опублікованих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо вислати у машинописах, або у чистих рукописах.